

Viharban

Időpont: 1958. január 19. Vízkereszt utáni 2. vasárnap

Helyszín: Győr - Nádorváros

Alapige: Jn 6,16–21

Mikor pedig estveledék, lemenének az ő tanítványai a tengerhez, És beszállva a hajóba, mennek vala a tengeren túl Kapernaumba. És már sötétség volt, és még nem ment vala hozzájuk Jézus. És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborog vala. Mikor azért huszonöt, vagy harminc futamatnyira bevezének, megláták Jézust, amint jár vala a tengeren és a hajóhoz közeledik vala: és megrémülének. Ő pedig monda nékik: Én vagyok, ne féljete! Be akarák azért őt venni a hajóba: és a hajó azonnal ama földnél vala, amelyre menének.

A felolvasott ige egy vihar története. A vihar hozzá tartozik az élethez. Nincs az ember életében viharmentes zóna, olyan terület, melyen biztosítva vagyunk vihar, nyomorúság, baj, szenvedés, kísértés, üldözés ellen. Az élet maga inkább viharzóna. Hajósok beszélnek arról, hogy vannak vidékek a tengeren, ahol állandóan lehet számítani viharra. Rendszerint el szokták kerülni az ilyen vidéket, de ha mégis arra vetődnek, nyugtalansággal és aggodalommal gondolnak arra, hogyan tudnak keresztülhatolni rajta.

A vihar hozzá tartozik az élethez, a keresztyén élethez is. Ebben a történetben nem e világ gyermekei jutnak viharba, hanem Jézus tanítványai, Isten gyermekei. Mt 7,24–27-ben beszél Jézus a bölcs és a bolond emberről. Mindkettő házat épít. A bölcs ember kősziklára építi, a bolond fűvényre. Eljön a vihar mind a kettőre. Zuhog a zápor, hatalmas szelek ütköznek a házba, eresztékeiben recseg-ropog minden mind a kettőnél. Elkerülhetetlen a vihar. Még annál is, aki bölcsen kősziklára építi a fundamentumot, tehát aki arra a Jézusra építi életét, akiről azt mondja 1Kor 3,11, hogy csak ez az egy fundamentum vettett. A vihar tehát hozzá tartozik az élethez. Ezt jó tudomásul venni, mert valahányszor belekerülünk a viharba, mindig megkönyékez az a kísértés, hogy sérelem esik rajtunk. Olyan sérelem, amelynek nem kellene megtörténnie. Kísért az a gondolat, hogy mi értelme van annak, hogy Isten kedvében járjak, ha Isten nem jár az én kedvemben. Nem történik velünk semmi sérelem, ha belekerülünk a viharba. A vihar hozzá tartozik a keresztyén élethez.

De nem tartozik hozzá a viharhoz szükségképpen a félelem. Mikor a tanítványok viharba kerülnek a Genezáret taván, azt olvassuk, hogy megfélemlének. Megrémülnek, s Jézus ezt a rémületet kifogásolja. Amikor megindul a hullámokon a hányt-vetett hajó felé, ezt mondja: „Én vagyok, ne féljete!” Mi igen sokszor biztatásnak érezzük ezt. Bizonyos, hogy ennek a mondatnak alapgondolata a biztatás, a bátorítás, a szeretet megmutatása, a jövő segítségre való figyelmeztetés, de ebben a szóban – „Ne féljete!” – benne van a kritika is, Jézus kritikája a tanítványok félelme fölött. Isten népének félelme tehát Jézus ítéletét váltja ki.

Ez azért van, mert a félelemnek lelki és nem materiális okai vannak. Valahányszor megrémülünk, sohasem azért rémülünk meg, mert a vihar, ami reánk tört, rémítően nagy, hanem azért, mert Jézustól vagyunk távol. A rémületnek sem oka, sem magyarázata nem az, hogy a hullámok igen nagyok, a csónak igen rozoga, és a vihar félelmetes, s mi azzal szemben

tehetetlenek vagyunk. Nem! A tanítványok sem ezért rémültek meg, hanem azért, mert távol voltak Jézustól.

Nemcsak fizikailag. Ez a történet sok ezer ember megalégítése után történt. A jóllakott tömeg Jézust királlyá akarja választani. Jézus ez elől a kísértés elől a hegyre menekül. Odamegy imádkozni. Nincs a tanítványoknál.

Amelyik pillanatban távol vagyok Jézustól, olyan vagyok, mint az ijedős egér, amely minden mozdulattól megrémül.

De ők nemcsak fizikailag, hanem lelkileg is távol voltak Jézustól. Mikor megindultak a csónakon Kapernaum felé, bizonytalansággal arról beszélgettek, hogy a nép mennyire lelkesedett, s hogy milyen lesz majd, mikor Jézus beül a királyi székbe az ő dicsőségében. Az foglalkoztatta a tanítványokat, hogy jöjjön el Krisztus országa, Krisztus pedig azért imádkozott, hogy Isten távoztassa el tőle az aranykoronát, hogy tudja vállalni a töviskoronát. Ez a lelki távollét az oka annak, hogy a tanítványok fölött úrrá lesz a félelem. Még akkor is bekövetkezett volna ez, ha a vihar nem lett volna olyan hatalmas, és nem fenyegették volna elnyeléssel a hullámok a csónakot.

A mi félelmünkre sincs más magyarázat. Valahányszor megrémülünk attól, ami körülöttünk van, az mindig azért történik, mert Jézus elhomályosodott a szemünk előtt. Amelyik pillanatban megszűnik számunkra a bűnösök Megváltója lenni, abban a pillanatban úrrá lesz felettünk a félelem. Bűneink utolérnek, félünk. Hiába hiszünk abban, hogy Istennek van hatalma, Jézusnak van irgalma a nyomorúságba jutottakon segíteni, nem merünk számítani arra, hogy hatalmát és irgalmát érvényesíteni fogja a mi viharunkban. Ezért telik meg a szívünk rémülettel. Jegyezd meg: mikor viharzó tengeren hányódsz rozoga csónakon, nem a hullámok nagysága miatt van tele szíved szorongással, hanem azért, mert Jézus nincs benne életed rozoga csónakjában.

Van ennek a történetnek egy másik üzenete is. Nemcsak azt üzeni, hogy Isten népének nem szabad megrémülni, s nem is rémül meg a viharban akkor, mikor közel van a vihar Urához, Jézus Krisztushoz, hanem azt is üzeni, hogy a viharban mindig Jézus közeledik hozzánk. Nem mindenki ismeri fel ezt aényt. Még a tanítványok is azt gondolják, hogy kísértet közeledik. Pedig Jézus az. Mi is hányszor ijedtünk meg vélt kísértetektől: csontvázak halál, börtön, éhség betegség, megpróbáltatás, – pedig mindezeket keresztül Jézus jön felénk.

Mi magunk is sokszor hívjuk őt a viharban. Sokszor próbáljuk felkölteni őt, mint a tanítványok egykor a Genezaret taván. Ha azonban jobban a mélyére nézünk a dolognak, kénytelenek vagyunk beismeri, hogy nekünk nem Jézus kell, hanem a szabadulás. Semmi sem mutatja ezt annyira, mint az, hogy mikor elül a vihar, s nyugodtan, csendesesen siklik a csónakunk, s kedvező hátszéllel haladunk a kikötő felé, akkor megint elhomályosodik és ködbe vész előttünk Jézus. Márpedig Jézus elsősorban nem azért jött, hogy a vihart lecsendesítse, hanem azért, hogy önmagát adja nekünk. Ez a vihar evangéliuma. A vihar nemcsak rémhíre, hanem örömhíre is van. Azért tartozik hozzá életünkhöz a vihar, mert Jézus sokszor nem tud másképp hozzánk jönni, csak hullámok taraján.

Egy sereg példa igazolja a Bibliából azt, amit mondtam. Jónást is viharban kereste Isten. El akart menekülni előle, ezért érte utol a vihar. Hála Istennek, nem hiába! Saulra is azért szakadt rá a vihar a damaszkuszi úton, mikor a nagy fényességtől megvakult, mert másképp nem tudott az életébe belépni Jézus. A filippi börtönört is földrengés viharában kereste az Úr.

Hála Istennek, nem hiába rengett meg a föld, és remegtek meg a börtön falai, mert beleremegett ebbe a börtönőr szíve is, és urává vált Jézus az egész családnak.

Ma is sok ember él viharban. Lehet, hogy te is abban élsz. Vajon megkeményíti-e szívedet a vihar, és elfelé sodor téged a vihar urától, Jézustól, vagy pedig megpuhítja kemény szívedet, és odafordít egészen őfelé?

Még egy üzenete van ennek a történetnek. Nem áttalak téged azzal, hogy ha a viharban Jézus belép életünk csónakjába, vagy mi hajlandók vagyunk Jézust oda bevenni, és ott kormányossá tenni, akkor mindig az történik, ami ebben a történetben: vége a viharnek, ellenszélnek, és simán megyünk a part felé Jézussal. Nem mindig van így. Jézus számára nem ez a fontos, hogy a vihar elüljön, hanem az, hogy ő beüljön életünk csónakjába. Lehet, hogy az egyiket épp irgalma megmutatásával hódítja meg, a másikat benne kell hagynia a viharban. Mert ha elül a vihar, akkor elhagyja Jézust. Bízunk csak rá! Ő jobban tudja, hogy viharban hányódó életünknek arra van-e szüksége, hogy csend legyen körülöttünk, a vihar eltűnésének nagy csodája, vagy történjék még nagyobb csoda, hogy mi Urunkkal, Mesterünkkel zuhogó záporban, rettentő szélviharban, hullámokon táncoló hajón békén tudunk aludni, mint gyermek erős édesapja kezén.

Ámen.